

Katarína Ďurčová-Bajzík

Odomykni

svoje

srdce



Katarína Ďurčová - Bajzíkova

Odomkni svoje srdce

Každý z nás počas života otvára a zatvára množstvo svojich príbehov, ktoré častokrát súvisia s našou „rukou“ na pomyselnej kľučke od dverí. Keď dvere otvárame sme plní nádeje a dôvery. Keď ich však zatvárame ... možno váhame, či predsa len nenecháme aspoň malú medzeru s nádejou na návrat. Možno tie dvere zavrieme priskoro ... a možno je to to najlepšie čo sme mohli urobiť.

Svoje nezatvorené dvere má i Patrícia, ktorej osud pripravil nečakané stretnutia, prekážky a úlohy poprepletané so životnými príbehmi svojho okolia.

Srdečne pozývam k príbehu, ktorý je o nádeji, že láska je schopná prekonať všetko ak sme ochotní riskovať aj bolesť.

Príjemne čitateľské zážitky praje

Katarína Ďurčová - Bajzíkova

Patrícia chytila do ruky obal v doskách s názvom „zmluvy 2003“.

- Našla som rok 2003. – s radostným výdychom oznámila Margite, svojej kolegyni.
- No konečne! Som vedela, že tu musí byť. – zovrela prísne pery žena v dôchodkovom veku.
- Hovorili ste, že hľadáme májovú? – v obale začala horlivo listovať Patrícia.
- Áno, dvadsiaty deviaty máj by to mal byť, ale skontrolujte radšej deň, dva, pred i po tomto termíne. – zachmúrene sa tváriac Margita hľadala na Patríciu, ktorá si už rozkladala papiere na vedľajšom stole. Vzápätí však zazvonila vnútorná linka a Margita natiahla ruku za slúchadlo: - Áno pán Grentčík. – odvetila s vážnou tvárou, pričom si Patrícia uvedomovala, že jej kolegyňa túto činnosť vykonáva už len posledný deň. Margita položila slúchadlo na miesto a zamyslene pozrela pred seba. Sťažka sa nadýchla, no v tej chvíli si všimla, že Patrícia ju smutne sleduje. – Na dôchodok som sa veľmi tešila, naozaj. – pousmiala sa akosi ospravedlňujúco na mladú kolegyniu. – Keď však prišiel tento posledný deň, tak ma trochu zmohli emócie.
- Budete tu určite veľmi chýbať. – vrelo sa usmiala Patrícia.
- No, trochu som si šéfa rozmaznala, takže dúfam, že to ustojíte hlavne vy. – veselo sa rozosmiala.
- Takže som rozmazaný? – vo dverách stál Sebastián Grentčík s veľkou kyticou kvetín. Za ním stáli ostatní zamestnanci.
- No veď viete, môj mamičkovský syndróm sa jednoducho nedal ignorovať. – Margita sa previnilo usmievala, no v kútiku očí sa jej začala ligotať slza dojatia. Sebastián s úsmevom podišiel ku žene. V pozadí sa ozýval jemný smiech kolegov.
- Musím priznať, že máte trochu pravdu. Dokonca priznávam, že sa mi to páčilo. – zasmial sa ako malý chlapec, ktorého prichytili pri čine. – Patrícia mala mesiac na to, aby sa od vás naučila ako na mňa. Ak ste to nestihli, budete sa s tým musieť popasovať sama. – tieto slová už venoval Patrícii, ktorá stála bokom od neho. Neodpovedala mu, len sa chabo pousmiala. Sebastián sa však rýchle obrátil k Margite nečakajúc na jej reakciu. – Milá Margitka, chcem sa vám poďakovať za vašu úžasnú a precíznu prácu, ktorú ste v mojej firme odvodili. Prajem vám zaslúžený oddych na dôchodku, nech si ho užijete čo najdlhšie v dobrom zdraví a so svojou rodinou. – tu už Margite po líkach stekala jedna slza za druhou. Chvejúcou rukou si šmátrala po vreckách, no cez slzy už nevidela. Patrícia jej podala škatuľu s vreckovkami. Vďačne

si vytiahla jednu z nich. Patrícia cítila hrču dojatia v krku. Za krátky mesiac spolupráce si túto dobrosrdečnú ženu veľmi obľúbila. Sebastián zovrel starú ženu do náručia a vrelo ju vystískal a pobožkal na obe líca. Hneď za ním nasledovali kolegovia, ktorí jej niesli aj malý balíček na rozlúčku. Rozlúčkový zástup ukončovala Patrícia, aj keď vedela, že ešte chvíľu bude v jej spoločnosti aj úplne sama, aby dokončili posledné pracovné zadania jej šéfa.

- My dve sa nelúčime na dlho. – stíšila hlas a žmurkla Margita. – Predpokladám, že mi budete sem – tam volať, Sebastián vie byť presvedčivý. – usmiala sa. Patrícia sa pozrela s vďakou na ženu. Už za tú krátku dobu, čo sa zaúčala na Margitino miesto pochopila, že ich šéf je tvrdý profesionál a slovo „nedá sa“ pre neho jednoducho neexistuje.
- Sľubujem, že sa budem snažiť obťažovať čo najmenej. – Patrícia sa pousmiala, no jej neistý výraz ju prezrádzal.
- Netrápte sa, uvidíte, že to zvládnete. – Margita sa zvrtila na opätku a vrátila sa k svojmu stolu, kde kompletizovala posledný spis.

Ubehli dva týždne od chvíle, čo sa Sebastiánova firma rozlúčila s Margitou. Patrícia sedela sebedovome na svojom mieste a sústredene listovala v najnovšej kúpnej zmluve pre klienta.

- Patrícia, o ktorej majú prísť manželia Novotní? – Sebastián si zastal tesne pred jej pracovným stolom.
- Stretnutie sme dohodli na tretiu. – automaticky sa pozrela na zápästie ľavej ruky, na ktorej nosila hodinky. – Máme ešte hodinu. – upresnila.
- Dobre, idem s manželkou do kaviarne, keby som náhodou chvíľu meškal, usad'te klientov do mojej pracovne.
- Samozrejme, predložím im zatiaľ návrh, ktorý sme si pre nich pripravili? – jemne nadvihla bradu, aby mu lepšie videla do tváre.
- No dúfam, že Romana nemá aj nejaké iné plány. – zamyslel sa na krátku chvíľu. – Keby som tu predsa len nebol, tak im to skúste predostrieť. – súhlasil napokon.
- V poriadku. Budem len informovať. – upresnila.
- Verím, že sa vrátim načas. – pousmial sa, pričom si rukou prehrabol v blond'avých vlasoch, kde sa už objavoval aj nejuden šedivý prameň.

- Budeme na vás čakať, samozrejme. – Patrícia pozerala za svojim šéfom, až dovedy kým nezmizol za jej dverami. Natiahla ruku za šálkou, v ktorej bola káva od rána. Odpila si z nej jeden hlt a zamračila sa na studený obsah šálky. „Obed zase nestihnem!“ zamračila sa na hodinky. Postavila sa od stola, pričom si narovnávala stuhnutý chrbát od celodenného sedenia. V ruke zovrela mobilný telefón a vyťukala číslo svojej kamarátky.
- Je voľný? – do dverí strčil hlavu Rast'o. Patrícia prerušila vyzváňajúci tón v telefóne.
- Práve odišiel. Vráti sa, máme totiž dohodnuté stretnutie s klientmi. Pomôžem ti? – ponúkla sa.
- Si zlatá, ďakujem, ale potrebujem dohodiť stavbárov. – zatváril sa kyslo.
- Problém s nehnuteľnosťou?
- Ak neprerobia verandu, tak ten dom bude nepredajný. – stále sa mračil.
- Chápem, poviem mu, že chceš s ním hovoriť. – Patrícia si zapísala do diára poznámku.
- Pokúsím sa mu ešte zavolať. Ak však neskončíte do pol piatej, tak to nechajme na zajtra. Potrebujem ísť dnes pre dcéru do škôlky.– prevrátil oči dohora. Patrícia sa chápavo usmiala na kolegu.
- Dohodnuté. – dvere sa za ním zavreli.
- Prepáč, vyrušil ma kolega. – ozvala sa už do vyzváňajúceho mobilu Patrícia.
- Ja chápem, že ste vyhľadávaná realitná kancelária. Dokonca aj to, že potrebuješ očariť nadriadeného svojimi schopnosťami...
- Marcelka, stačí, viem čo chceš povedať. – pokúsila sa zastaviť príval slov svojej kamarátky Patrícia.
- Potrebuješ sa cez deň aj nadýchnuť, napríklad naobedovať sa. – zatiahla prísny tónom.
- Jasne, priznávam, dnes obed ešte nebol, ale máme stretnutie, takže potom ...
- Toto som už počula od teba veľa krát. – Patrícia cítila, že Marcela má pravdu. Zároveň však cítila, že má veľa nedostatkov, na ktorých musí popracovať hoci aj keď ostane bez obeda.
- Polepším sa! – zapriadla kajúcne.
- No dobre, tak ako teda dnes? Môjmu drahému musím povedať, či bude bez večere alebo nie. – zasmiala sa už veselo.
- Neboj, o siedmej v bare budem. Stretnutie platí.

- Dobre teda, vidíme sa, pá. – rozlúčila sa Marcela s priateľkou. Patrícia sa zhlboka nadýchla a ešte raz sa ponat'ahovala. Obrátila sa k oknu a pozerala na parkovisko pred ich budovou.
- Ups, pomýlil som si dvere? – ozval sa za jej chrbtom mužský hlas. – Realitná kancelária tu mala byť. – viditeľne sa muž cítil zaskočený tým, že by nebol na správnom mieste.
- Dobrý deň, ste tu správne. – usmiala sa milo na muža Patrícia. – Pán Novotný? – povzbudila ho, aj keď popis klienta, ktorý jej nechal šéf vôbec na muža nesedel.
- Grentčík reality s.r.o. teda... – zaváhal na chvíľu, ignorujúc jej otázku. - ... a vy ste? – nadvihol prekvapene obočie. „Nieкого mi pripomína.“ Váhala Patrícia.
- Sekretárka pána Grentčíka, Tamlétová. – nenechala sa vyviesť z rovnováhy Patrícia.
- Margita už teda predsa len skončila? – ignorantstvo muža bolo zreteľné. Patrícia pochopila, že nejde o bežného klienta, no nemala informáciu, že by jej šéf niekoho očakával.
- Môžem vám teda nejako pomôcť ja? – nadvihla spupne bradu, aby svojim slovám dodala dôležitosť.
- Úplne mi bude stačiť, keď mi povie, kde je Sebastián. – nadradenosť bola u neho zjavná.
- Dobrý deň pani Tamlétová, už sme tu, nejdeme dúfam neskoro. – do dverí vošiel manželský pár Novotných.
- Dobrý deň a vitajte. – srdečný úsmev venovala mladej dvojici. – Podťte ďalej, sadneme si v pracovni pána Grentčíka. – pozvala ich vrelo do miestnosti.
- Pán ... – Patrícia pozrela teraz už vyzývavo na muža, aby ho vedela oslovit'.
- Grentčík. – štipľavo jej pozrel do tváre, ktorá jej automaticky sčervenala. – Brat. – doplnil ironicky.
- Pán Grentčík by mal každú chvíľu prísť, keďže máme dohodnuté pracovné sedenie, neviem či chcete na neho počkať, alebo mu niečo odkážem? – cítila ako sa vnútorne rozochvela. Srdce jej búšilo tak nahlas, že mala pocit, že ho musia počuť aj manželia Novotní.
- Počkám na neho. – zvalil sa seabedome do kresla, pričom si prehodil jednu nohu cez druhú.
- Nech sa páči. – zasipela Patrícia a vykročila naspäť ku klientom. – Ponúknem vám kávu? – usmiala sa. Po ich kladnej odpovedi prešla naspäť do svojej pracovne okolo

brata jej šéfa. Hoci sa jej slová ťažko dreli z krku, predsa len ho oslovila tiež: - Môžem ponúknuť kávu aj vám?

- Ponúknuť môžete, ale ešte neviem akú kávu robíte vy. Radšej si ju spravím sám, ďakujem. – jeho pohľad sa opäť vrátil na display mobilu. Patrícia sa zvrtila na opätku a odkráčala do vedľajšej miestnosti, kde mala malú kuchynku. „Dýchaj dievča!“ povzbudzovala sa. Zapla kávovar a čakala, kým sa kávou nenaplnia dve šálky.
- Ahoj Samo! – začula pozdrav svojho šéfa. – Nevedel som, že prídeš, ale ideš akurát ako na zavolanie. – z hlasu bolo cítiť smiech.
- Ahoj, chvíľu tu nie som a už novinky? – mykol hlavou smerom k prechádzajúcej Patrícii s podnosom.
- Margita už nestíhala, chcela oddych, veď vieš. – upresnil Sebastián. – Máš chvíľu? Potrebujem s tebou niečo dohodnúť. – zaváhal.
- Od zajtra idem na týždeň mimo mesta. Súrne? – brat už stál zoči – voči bratovi.
- Potrebujem upraviť jednu verandu na dome. – obočie sa mu zvrátilo.
- Verandu? Veľa práce?
- Rasťo tvrdil, že treba prerobiť, ale bolo by fajn, keby si sa na to pozrel. Dom potrebujem do dvoch týždňov. – pri týchto slovách už zatváral dvere na svojej pracovni, aby manželka Novotní nepočuli podrobnosti jeho obchodu.
- Nič nemôžem sľúbiť, kým to nevidím. Zavolaj Rasťa, pôjdem sa tam s ním teraz pozrieť. Zhodnotím a dám vedieť. – ukončil debatu o verande Samo.
- Patrícia. – zo svojej kancelárie Sebastián vyvolal Patríciu. Tá bez váhania prišla k mužom. – Zavolajte Rasťa, že Samo musí vidieť nehnuteľnosť teraz. Patrícia pozrela automaticky na hodinky.
- Máte problém s časom? – ironicky zatiahol na adresu Patrície Samuel.
- Pokúsím sa, zavolať mu. – odkráčala k mobilu a vyťukala číslo na Rasťa. – Ahoj, už sme ťa nezastihli? – opýtala, keď v pozadí začula zvuk motora.
- Škôlka nepočká, ako som ti hovoril. – ospravedlňujúco odvetil.
- Brat pána Grentčíka je práve tu a potrebuje vidieť nehnuteľnosť teraz. – zvýraznila každé jedno slovo, aby kolega pochopil, že muži stoja blízko nej a môžu počuť každé slovo.
- Teraz fakt nemôžem. Nie je v kancelárii ešte niekto, kto by mohol ísť? – Rasťo pochopil.
- Obávam sa, že v tomto čase asi nik. Ale ak sa mi podarí niekoho zastihnúť, kde máš podklady? – Patrícia sa snažila pomôcť kolegovi.

- Na stole, modrý obal. Kľúče sú v trezore. Budeš zlatá, keď sa ti to podarí. – povzbudil ju v jej úsilí.
- Uvidíme, čo sa podarí. Ahoj zajtra. – ukončila Patrícia. Pozrela sa na mužov, ktorí jej nevenovali pozornosť, nakoľko sa medzi sebou rozprávali. Zodvihla slúchadlo vnútornej linky a vytočila všetky čísla, ktoré mali zamestnanci.
- Patrícia? – nadvihol obočie Sebastián, očakávajúc odpoveď.
- Mrzí ma to, ale Rasťo nemôže prísť a ostatní už tiež odišli. Nemohli by sme to presunúť na zajtra? – zaváhala.
- Čo myslíte, prečo bola požiadavka spojená so slovom „teraz“? – štipľavo sa osopil Samuel na Patríciu.
- Brat zajtra už nemôže. – zadumane upresnil Grentčík, pričom bratov tón ignoroval. Prehodil si nervózne prameň vlasov z jednej strany na druhú a pritom sa pozrel na mierne pootvorené dvere do svojej pracovne, kde ešte vždy sedeli manželia Novotní. Náhle obrátil hlavu k Patrícii. – Ja vybavím klientov a vy, Patrícia, pôjdete s mojim bratom. – napadlo mu.
- Čože? – vyprskol znechutene Samuel zároveň s prekvapenou Patríciou. – Ale OK. – ako prvý sa spamätal Samuel.
- Ja? – predsa len si Patrícia dovoľila ešte raz zareagovať.
- Zoberte podklady, kľúče a potom spíšte inštrukcie od Samuela. Ja idem robiť. – otočil sa chrbtom k nim, pričom nečakal na žiadne ďalšie otázky či ponosy. Samuelove modré oči preťali Patríciu skrz na skrz. Videl na nej ako prehráva svoj vnútorný vzdor.
- Budem vás čakať v aute. – len oznámil a odišiel sebedovomo z miestnosti. Patrícia mala pocit, že miestnosť sa odrazu naplnila vzduchom a ona môže opäť voľne dýchať. Zhlboka sa nadýchla a potom vydýchla. Potriasla svojou čiernou hrivou vlasov a letmo pozrela na seba do zrkadla, ktoré viselo na stene. „Zvládneš aj takého ignoranta!“ povzbudila sa, pričom si venovala malý úsmev. Upravila si sako a vykročila z pracovne. Len čo našla podklady k nehnuteľnosti, zobrala kľúče a vyšla von z budovy. Na parkovisku už na ňu čakal naštartovaný BMW kabriolet. „To som si mohla domyslieť!“ rezignovane si v duchu povzdychla Patrícia, keď za volantom tohto luxusného auta uvidela Samuelovu kučeravú hlavu. Nadvihla hrdo bradu a prikrčila k autu. Samuel jej otvoril dvere a ona si sadla vedľa neho. Spis s kabelkou si položila na kolená a bez slova uprela pohľad pred seba.
- Pripútajte sa. – sucho prikázal. Patrícia bez protestov splnila pokyn. Auto sa rozbehlo po ceste na určenú adresu. Aj keď sa Patrícií páčilo, ako sa jej vietor pohráva s jej

prameňmi vlasov, jazdu si nevedela vychutnať. Prítomnosť Samuela Grentčíka bola pre ňu rušivým a neprijemným doplnkom jazdy. Periférne sledovala jeho sústredený výraz a uvedomovala si, že jeho podobnosť s bratom je naozaj výrazná. U Samuela nepobadala šediny, takže predpokladala, že medzi súrodencami je niekoľkoročný vekový rozdiel. Blond vlasy a prenikavé modré oči však boli neodškriepiteľným znakom, že príbuzenský pomer by neutlali.

- Samo, už ťa čakám. – z reproduktora sa ozval akýsi mužský hlas.
- Dobre Filip, o pár minút sme pri tebe. – odpovedal Samuel.

Auto zastavilo pred bránou veľkého, no staršieho rodinného domu. Dodávka s výrazným logom GRENTČÍK STAV s.r.o. už stála na prístupovej ceste. Z jej kabíny vystúpil mladý vyšportovaný muž, aby sa zvitil s prichodiacimi.

- Dobrý deň! – pozdravil sa Filip Patrícii, len čo si potriasol ruku so Samom.
- Otvoríte alebo si budeme miesto obzerať spoza plotu? – obrátil sa k Patrícii nevrlo Samo.
- Samozrejme. – cítila ako sa jej opäť začali chvieť prsty a líca zalial rumenec. Otvorila však bránu bez zbytočných problémov a tak mohli všetci traja vstúpiť na pozemok.
- Sebastián potrebuje upraviť verandu. Podľa toho ako sa tváril, keď mi to hovoril, mám dosť obavu čo nás tu čaká. – oznamoval Filipovi so smiechom.
- Hej, on má vždy nejaké „chuťovky“ pre nás. – zasmial sa Filip veselo.
- No uvidíme, či sa s tým budeme vedieť vysporiadať. – práve v tej chvíli zabočili do zadnej časti domu, kde bola spomínaná časť domu.
- Toto je akože tá veranda? – Filip neveriaco pozrel na narušenú časť stavby a potom pohľadom prešiel na svojho šéfa. Patrícia vyleštila oči na zbúranú stenu a akýsi stĺp trčiaci zo zeme. Samuel podišiel bližšie k domu a pozorne sledoval stav a možnosti opravy.
- Dva týždne. – zamyslene zopakoval Samo požiadavku Sebastiáná. – Statika potrebovať nebudeme. – mrmlal si akoby pre seba.
- Koľko? – neveriaco zatiahol Filip.
- Koľkých môžeš stiahnuť na dva týždne? – Samo nevenoval pozornosť Filipovej otázke. Patrícia videla ako jeho myseľ už skladá verandu z tejto ruiny.